

oné »povahy« v relaci k zamítanému nároku na kongruové doplňky. Tento nedostatek a nejasnost nař. rozhodnutí ztěžují straně obranu, jak patrně ze stížnosti, která operuje s různými dohady a eventualitami. —

Č. 12.418.

Pojišťovací právo: * Podle předpisu § 17 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. učiní zaměstnavatel zadost své povinnosti ohlašovací, odevzdal-li přihlášku neb odhlášku poště neb telegrafu, aniž je třeba, aby tato ohláška pojišťovně došla.

(Nález z 25. května 1936 č. 13.298/36.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Chustu proti rozh. okr. úřadu v Chustu z 1. prosince 1933 o sociálním pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okr. nem. pojišťovna v Chustu předepsala Michalu V. za jeho zaměstnankyni S. P. pojistné za prosinec 1932 a leden a únor 1933 úhrnem 49.40 Kč.

Okr. úřad v Chustu vyhověl výměrem z 1. prosince 1933 stížnostem Michala V., ve kterých tento tvrdil, že S. P. byla dne 28. listopadu 1932 odhlášena, platební výměry v odpor vzaté zrušil, vzav za prokázáno, že st-l odhlášku odevzdal 28. listopadu 1932 poštovní dopravě s určením pro okr. nem. pojišťovnu v Chustu, a vysloviv v podstatě, že povinnosti ohlašovací učiněno bylo zadost odevzdáním odhlášky poště.

Rozhoduje o stížnosti, podané do tohoto výměru, řídil se nss těmito úvahami: — —

Stížnost namítá, že pojišťovna dotyčnou odhlášku nikdy a nijak neobdržela a proto právem vyměřila pojistné. Dovozuje, že ani § 194 ani § 17 ve znění novely nebylo pozměněno nss konsekventně zastávané právní stanovisko, že podacím místem pro přihlášky a odhlášky ve smyslu § 17 poj. zákona je jediné okr. nem. pojišťovna. Ustanovení § 194 je jen výjimka, pokud se týká včasnosti podání, a odst. 2 § 17 je jen výslovným rozšířením § 194 i na podávání přihlášek a odhlášek, aniž se chtělo na § 194 něco měniti. Je tedy protizákonné stanovisko okr. úřadu, že přihlášky a odhlášky mohou býti podány i u poštovního úřadu a že pro splnění ohlašovací povinnosti není třeba, aby pojišťovna přihlášku neb odhlášku vůbec obdržela.

Nss nemohl dáti stížnosti za pravdu.

Je pravda, že nss vyslovil v nálezu Boh. A 7928/29 právní názor, že předpis § 194 zákona č. 221/1924 Sb., dle něhož l h ů t u podle tohoto zákona je považovati za zachovánu, bylo-li v ní podání prokazatelně odevzdáno poště nebo telegrafu, předpokládá, že podání na místo podací zákonem stanovené skutečně došlo. V nálezu tom šlo však o výklad § 194 za účinnosti zákona č. 221/1924 Sb. v původním znění. Soud pak v nálezu tom dospěl k právnímu názoru svrchu uvedenému na základě úvahy, že § 194, jednající o zachování lhůty podle tohoto zákona,

má povahu výjimečnou a proto musí býti vykládán striktně, dále, že ustanovení § 194 týká se jen počítání lhůty a není v něm obsažena změna předpisu o místu podacím, kterým je dle § 17 zákona č. 221/1924 Sb. příslušná nem. pojišťovna, a konečně, že k tomu, aby odevzdání poštovní dopravě s určením pro nem. pojišťovnu se rovnalo podání u pojišťovny, bylo by třeba zvláštního předpisu. Novelou č. 184/1928 Sb. však nastala v té příčině podstatná změna. Takový zvláštní předpis, o němž právě byla řeč, je podle zákona č. 221/1924 Sb. ve znění novely č. 184/1928 Sb. ustanovení 2. odst. § 17, jež zní: »Své povinnosti ohlašovací učinil zaměstnavatel zadost, odevzdal-li přihlášku neb odhlášku prokazatelně nejpozději šestého dne poště nebo telegrafu (§ 194).« Tímto ustanovením novely nastala změna oproti dřívějšímu stavu podle zákona č. 221/1924 Sb., podle jehož ustanovení § 17 byla podacím místem výhradně příslušná nem. pojišťovna. Neboť, praví-li 2. odst. § 17 zákona č. 184/1928 Sb., že své povinnosti ohlašovací, t. j. povinnosti, o níž mluví odst. 1 § 17, učinil zaměstnavatel zadost, odevzdal-li přihlášku neb odhlášku prokazatelně nejpozději šestého dne poště nebo telegrafu, nelze ustanovení tomu jinak rozuměti, nežli že se tu o d e v z d á n í přihlášky nebo odhlášky p o š t ě n e b t e l e g r a f u klade na roveň podání u příslušné nem. pojišťovny.

Znění předpisu 2. odst. § 17 ve znění zákona č. 184/1928 Sb. je tak pregnantní, že nelze nikterak souhlasiti s názorem stížnosti, že ustanovení to je jen výslovným rozšířením § 194 na podávání přihlášek a odhlášek. Neboť takového rozšiřování předpisu o zachování lhůty podle § 194 nebylo třeba, ježto zákon pojišťovací mluví v § 194 o lhůtě podle cit. zákona vůbec, tedy též o lhůtě podle § 17, a kdyby přes to zákonodárce nadbytečně chtěl tak učiniti, byl by tento svůj úmysl vyjádřil v ten smysl, že ustanovení § 194 o zachování lhůty se vztahuje i na přihlášky a odhlášky. Znění ustanovení 2. odst. § 17 takovému úmyslu však nikterak nenasvědčuje. Odevzdal-li tedy zaměstnavatel přihlášku neb odhlášku prokazatelně poště nebo telegrafu, učinil tak své povinnosti ohlašovací zadost a není nikterak nezbytně třeba, aby ohláška pojišťovně došla.

Z úvah těchto vyplývá, že výklad ustanovení 2. odst. § 17, jaký mu dává stížnost, je nesprávný, je tedy námitka nezákonnosti v tom směru vytýkaná bezdůvodná a tím padá i námitka vadnosti řízení, že žal. úřad nezkoumal, došla-li odhláška pojišťovny či nikoliv.

Č. 12.419.

V á l e č n í p o š k o z e n c i: I. * Nemocenské, které pobírá válečný invalida na základě zákona o sociálním pojištění, není pracovním příjmem po rozumu 2. odst. § 11 zákona č. 39/1922 Sb. — II. Otázka, byla-li výživa rodiny válečného invalidy před jeho odevzdáním k léčení do léčebného ústavu podstatně závislá na jeho pracovním příjmu a je-li pobytem v léčebném ústavě ohrožena, jest otázkou skutkovou.

(Nález z 26. května 1936 č. 13.338/36.)